ενός σπιτιού σε γιάφκα, με χωρίς στοιχεία συλλήψεις και με δεκάδες εντάλματα) στο όνομα της αντιτρομοκρατίας, οι επικυρήξεις των 3 φυγόδικων αναρχικών τέσσερα χρόνια μετά τη δηστεία για την οποία κατηγορούνται και ο συσχετισμός τους με την ένοπλες οργανώσεις κ.α. έρχονται να επιβεβαιώσουν ότι η αντιεξεγερτική πολιτική του κράτους συνεχίζεται. Κι όμως κάτι αλλάζει και αυτό είναι η στρατηγική της κατασταλτικής επιχείρησης. Είναι εμφανής η προσπάθεια της νέων πολιτικών διαχειριστών να απονομιμοποιήσουν την αντικαθεστωτική δράση (Δήλωση του Υπ. Δημόσιας Τάξης για τους φίλους του αντιεξουσιαστές και τους βάνδαλους—χούλιγκαν που θα παταχθούν) ώστε να δημιουργήσουν τις συνθήκες κοινωνικής συναίνεσης στο κατασταλτικό τους έργο. Η νέας στρατηγική δεν θα μπορούσε να είναι ολοκληρωμένη, αν δεν εμπεριείχε και τα στοιχεία της αφομοίωσης, ως μέσου αποσυμπίεσης των κοινωνικών αντιστάσεων. Έτσι, στο υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη» ιεραρχείται ως ένα από τα πρώτα μελήματα της νέας ηγεσίας η προσέγγιση τμημάτων της Αριστεράς, προκειμένου να παραχθεί μια ενιαία πολιτική απονομιμοποίησης της πολιτικής παραβατικότητας. Τόσο η ευκαιρία ανάληψης ηγετικού ρόλου στο παιχνίδι εξουσίας της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς όσο και η ανάγκη «επιδιόρθωσης» του πληγωμένου εκλογικού κύρους της κοινοβουλευτικής Αριστεράς (γιατί το πολιτικό της κύρος είναι από καιρό ανεπίστρεπτα χαμένο) οδήγησαν τις ηγεσίες συγκεκριμένων σχηματισμών σε πρωτοφανείς αστειότητες, σε συνάντηση με τον ίδιο τον «Προστάτη του Πολίτη», με τον οποίο, όπως δηλώνουν, είχαν έναν «άκρως εποικοδομητικό διάλογο», ή ακόμη και σε εμφανίσεις σε δακρύβρεχτες τηλεοπτικές παραγωγές για την «καταδίκη της βίας, απ' όπου κι αν προέρχεται». Η προσπάθεια εξίσωσης της κοινωνικής αντιβίας με τη βία της εξουσίας και του κράτους δεν είναι κάτι που εφηύραν οι «σοσιαλιστές» του ΠΑΣΟΚ. Η επίθεση στο λόγο και την πράξη των καταπιεσμένων και η προσπάθεια απονομιμοποίησής της διαχρονικά οργανώνεται πάνω στο σχήμα της «τυφλής βίας» και της «ανομίας», σχήμα που ουκ ολίγες φορές οι αριστερές γκρούπες υπηρετούν ευχαρίστως, με αντάλλαγμα την πολιτική τους επιβίωση.

Οι προθέσεις του κράτους όμως δεν αλλάζουν, ο στόχος παραμένει ο ίδιος και δεν είναι άλλος από την «υπογραφή» μιας ακόμη εκεχειρίας από την πλευρά των καταπιεσμένων, ώστε να αφήσει τα αφεντικά να συνεχίσουν ανεμπόδιστα το έργο τους, που δεν είναι άλλο από τη αφαίμαξη των ζωών μας.

Στο χέρι μας είναι αυτή η «συνθήκη» να παραμείνει ανυπόγραφη.

Στο χέρι μας είναι να κρατήσουμε ζωντανό το πνεύμα του Δεκέμβρη

Καμιά ανακωχή. Καμία εκεχειρία. Πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών.

στέκι αντίφωνοια

Αριστοβούλου και Πυλάδου | Κάτω Πετράλωνα
stekiantipnoia.squat.gr

06.12.2008

Ο 15άχρονος Αλέξης πέφτει νεκρός από το όπλο ενός μπάτσου στα Εξάρχεια... Ένας κρότος ξέρασε την εκδικητική μανία και την θρασύδειλη βαρβαρότητα του κράτους απέναντι όχι μόνο στον Αλέξη αλλά σε κάθε Αλέξη. Σε κάθε ανυπότακτο μαθητή, σε κάθε αντιστεκόμενο προλετάριο, αγωνιζόμενο εργάτη, άνεργο, μετανάστη, ομοφυλόφιλο... σε κάθε ελεύθερο άνθρωπο.

Λίγες ώρες μετά, οι δρόμοι πλημμύρισαν με οργή για όλα τα κρατικά εγκλήματα, για όλες εκείνες τις ώρες που μας έκλεψαν στην δουλεία, στο σχολείο, στο στρατό... Διάχυτη οργή παντού που εξελίχθηκε σε μία εξέγερση με έντονο αντιμπατσικό χαρακτήρα, κραυγάζοντας «εκδίκηση». Εκδίκηση για όλα. Εκδίκηση για την ζωή που μας κλέβουν κάθε μέρα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη έγινε το έδαφος για να δημιουργηθούν ακόμα περισσότερες νέες εστίες κοινωνικής αντίστασης. Καινούργιες καταλήψεις γεννήθηκαν, ελεύθεροι χώροι κατακτήθηκαν, απεργίες, πορείες, συγκρούσεις... όλο και περισσότεροι/ες βρέθηκαν στον δρόμο. Ταυτόχρονα, όμως, πυροδοτήθηκε και μία αλυσιδωτή αντίδραση επίθεσης απ' το κράτος, που συμπεριλαμβάνει στοχοποίηση καταλήψεων, νέες νομοθεσίες (π.χ. νόμος για την «κουκουλοφορία» και την «περιύβριση αρχής») φασιστικά πογκρόμ σε μετανάστες, απαγωγές αναρχικών, άνοδο της ακροδεξιάς, δολοφονικές επιθέσεις σε όλους/ες όσους/ες προτάσσουν την αυτοοργάνωση, την αντίσταση και την αλληλεγγύη τους ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης, εκμετάλλευσης και καταστολής, απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται.

Ένας χρόνος έχει περάσει από την εξέγερση του Δεκέμβρη, οι κυβερνήσεις άλλαξαν και η δημοκρατία μας δείχνει και πάλι τα κοφτερά της δόντια, αυτή τη φορά πίσω από το σοσιαλδημοκρατικό της προσωπείο. Η ίδια αντεξεγερτική πολιτική συνεχίζεται (π.χ. μιλιταριστικού τύπου αστυνομική κατοχή των Εξαρχείων, θεσμός του μπάτσου της γειτονίας κ.τ.λ.).

Παρ' όλα αυτά, ο πόλεμος συνεχίζεται, προετοιμάζοντας το έδαφος για την επόμενη κοινωνική εξέγερση, που θα μας φέρει ένα ακόμα βήμα πιο κοντά στην ελευθερία... Και φυσικά όλες και όλοι θα είμαστε και πάλι στην πρώτη γραμμή.

Ανεξαρτήτως κυβερνήσεως, καμία ανακωχή με την δημοκρατία.

Ραντεβού στα οδοφράγματα...

Ήπιαμε μια φορά...

μεθύσαμε
για πάντα!

Remember, remember, the 6th of December...

Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου δεν ήταν ένα τυχαίο και μεμονωμένο περιστατικό. Δεν ήταν μια κακιά στιγμή. Δεν ήταν το καουμποϊλίκι ενός κακού μπάτσου. Δεν ήταν καν προϊόν της ύπαρξης μιας απάνθρωπης αστυνομίας. Ήταν η συμπύκνωση, σε μία στιγμή, όλης της βαρβαρότητας του κόσμου που ζούμε. Ο κόσμος της ασφάλειας, της υποταγής, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ήταν αυτός που σκότωσε τον Αλέξη, όπως και χιλιάδες αλέξηδες καθημερινά, είτε στο δρόμο, είτε στον καθημερινό οκτάωρο καταναγκασμό, είτε στο σχολείο, είτε στο σπίτι... παντού.

Αυτός ήταν και ο λόγος που έπειτα από εκείνη την τραγική στιγμή ακολούθησαν όσα ακολούθησαν. Γιατί ο Δεκέμβρης ήταν η κραυγή των αποκλεισμένων, των απόκληρων, των συνειδητοποιημένων. Όλων αυτών που τη σφαίρα του Κορκονέα την είδαν σαν τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Σκίζοντας τις κοινωνικές ταυτότητες που τους αποδίδουν, χωρίς κανένα μερικό αίτημα, απαλλαγμένοι από το ψευτοδίλημμα περί νόμιμης και παράνομης δράσης, παρά μόνο ουρλιάζοντας με κάθε τρόπο *«τα θέλουμε όλα και τα θέλουμε τώρα»*.

Ένα ποτάμι συσσωρεμένης οργής ξεχύθηκε για δεκαπέντε ημέρες σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, για να πνίξει αυτόν τον σάπιο κόσμο που ξερνάει θάνατο, ενώ και σε διάφορες πόλεις του εξωτερικού εκατοντάδες άνθρωποι εξέφρασαν με διάφορους τρόπους την αλληλεγγύη τους στους εξεγερμένους και τις εξεγερμένες της ελλάδας. Τα εξεγερτικά γεγονότα του περασμένου Δεκέμβρη ήρθαν σαν τον κλέφτη μέσα στη νύχτα να ταράξουν την επίπλαστη κοινωνική ειρήνη.

Η γενικευμένη αναταραχή μπορεί μετά το Δεκέμβρη να καταλάγιασε, αλλά η συνθήκη της κοινωνικής ειρήνης δεν επανήλθε.

Μια δολοφονική επίθεση σαν αυτή στην Κωνσταντίνα Κούνεβα υπό άλλες συνθήκες θα είχε απασχολήσει τα μονόστηλα κάποιων «προοδευτικών» εφημερίδων και πιθανόν θα είχε πυροδοτήσει κάποιες περιορισμένες απαντητικές κινήσεις. Όμως τίποτα πια δεν είναι όπως πριν, το κίνημα αλληλεγγύης που δημιουργείται δίπλα στο καμένο πρόσωπο της Κωσταντίνας, εμπνευσμένο από τα πρόσφατα γεγονότα, στέλνει το μήνυμα ότι τίποτα δεν μένει αναπάντητο. Διαδηλώσεις, συγκρούσεις, καταλήψεις, δυναμικές κινήσεις ενάντια στην ΟΙΚΟΜΕΤ Α.Ε. (εταιρεία όπου δούλευε η Κωνσταντίνα Κούνεβα) αλλά και σε άλλες εταιρείες με ανάλογο καθεστώς εκμετάλλευσης εργαζομένων κ.α.

Η απόφαση του Δήμου Αθηναίων να μετατρέψει ένα πάρκο σε πάρκινγκ και να κόψει δεκάδες δέντρα, οδηγεί εκατοντάδες κόσμου να συγκρουστούν με τα ΜΑΤ, να επιτεθούν σε αστυνομικά τμήματα και στο δημαρχείο.

Στα μέσα του Μάη, κι ενώ το μεταναστευτικό αποτελεί ζήτημα μείζονος σημασίας για την κυριαρχία, σε μία από τις τότε καθημερινές επιχειρήσεις «σκούπα» των μπάτσων στο κέντρο της Αθήνας, μαζί με σωρεία εξευτελισμών και βιαιοτήτων, ένας μπάτσος σκίζει και ένα κοράνι που βρίσκει στα πράγματα ενός μετανάστη. Ο μικρός Δεκέμβρης των μεταναστών είναι γεγονός: δύο μέρες οι αόρατοι, οι χωρίς φωνή, οι κολασμένοι αυτής της μητρόπολης ξεσπούν επί «δικαίων και αδικών». Αυτό το ξέσπασμα αποτελεί την αφορμή για την επιτάχυνση της καταστολής εις βάρος των μεταναστών -κυρίως εις βάρος των μεταναστών χωρίς χαρτιά- που ζουν στο κέντρο της Αθήνας. Η βαρβαρότητα με την οποία αντιμετωπίζονται οι μετανάστες από κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς (για παράδειγμα στην περιοχή του Αγίου Παντε- λεήμονα), συνοδεύεται από τη ρατσιστική προπαγάνδα των μέσων χειραγώγησης, άλλα και την πλέον φανερή συ- μπαράσταση αντιδραστικών κοινωνικών κομματιών. Το ζήτημα των μεταναστών αποτελεί το πεδίο πάνω στο οποίο οργανώνεται το στρατόπεδο της εξουσίας...

Το καθεστώς είναι εμφανές ότι αδυνατεί να διαχειριστεί την κοινωνική συνθήκη που διαμορφώθηκε από το Δεκέμβρη και μετά. Η εξέγερση και οι παρακαταθήκες που άφησε σε επίπεδο δρόμου και αγώνα, η οικονομική κρίση και η ολοένα μεγαλύτερη ανέχεια που δημιουργεί, αλλά και η συνολικότερη κρίση «αξιών» που παρουσιάζει το σύστημα στο σύνολό του, αποτελούν μια μπαρουταποθήκη στα θεμέλιά του.

Η εξουσία τρομαγμένη με όλα όσα έγιναν αλλά πολύ περισσότερο γι' αυτά που μπορεί να έρθουν, επιστράτευσε όλες της τις δυνάμεις σε προπαγανδιστικό αλλά σε και στρατιωτικό επίπεδο, για να ανακτήσει τον έλεγχο και να αντεπιτεθεί. Οι οποίες προσπάθειες -και δεν ήταν λίγες- για εκτόνωση και απορροφηση των κραδασμών, προς το παρόν τουλάχιστον, δεν είχαν άμεσα αποτελέσματα.

Το αντιδραστικό εμφυλιοπολεμικό πρόσωπο της καταστολής δεν απέδωσε τα αναμενόμενα. Σειρά έχει το δοκιμασμένο σοσιαλδημοκρατικό στο οποίο το γκολμπ του μπάτσου πορεύεται ταυτόχρονα με τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης. Η κατασταλτική πολιτική δεν συνοδεύεται πια από τις παρωχημένες ακροδεξιές φανφάρες του κάθε Πολύδωρα ή Μαρκογιαννακή αλλά από της δημοκρατικές-δημαγωγικές ρητορείες του Χρυσοχοιδη. Ο επαναφερόμενος αστυνομικός της γειτονιάς, η παρουσία του αστυνομικού στρατού κατοχής στα Εξάρχεια, οι μαζικές προσαγωγές στην πορεία του Πολυτεχνείου, οι συλλήψεις 2χλμ μακριά μετά τις συγκρούσεις στη Νίκαια, η εφαρμογή του κουκουλονόμου, το κυνήγι φαντασμάτων (με τη μετατροπή μιας παρέας σε τρομοκρατική οργάνωση,